

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Pavlou Klusáčkovou ve věci

žalobkyně: **T. D. N.**, narozena X.
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
bytem X.
zastoupena advokátem Mgr. Markem Eichlerem
se sídlem Praha 1, Nekázanka 888/20

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2025, č. j. OAM-1071/ZA-ZA12-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále

jen „zákon o azylu“), shledána její žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 9. 2025 nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Tvrdila, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.
3. Po věcné stránce žalobkyně namítala nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěru správních orgánů, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále dle žalobkyně došlo k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je také v rozporu s mezinárodními závazky ČR (Úmluva o právním postavení uprchlíků) a porušuje ústavně zaručené právo žalobkyně na život (čl. 6 Listiny základních práv a svobod, čl. 2 Úmluvy).
4. Konkrétně namítala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně argumentuje tím, že skutečnost, že se žalobkyně obává návratu z důvodu výhrůžek od věřitelů, nemůže obstát jako nová skutečnost. Navíc žalovaný zcela ignoroval, že její rodinné vazby od posledního rozhodování o žádosti zesílily.
5. Dle žalobkyně žalovaný rovněž pochybil, jestliže jí neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně nerozporevala, že se v případě humanitárního azylu plně uplatňuje správní uvážení a na jeho udělení nemá žadatel subjektivní právo. Dále připomněla, že i když správní orgán rozhoduje na základě absolutně volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné, přičemž absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Dle žalobkyně nelze z napadeného rozhodnutí vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. K tomu odkázala na smysl humanitárního azylu, jenž spočívá v možnosti poskytnout azyl i v situacích, na které nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout.
6. Stran důvodů pro udělení humanitárního azylu žalobkyně zopakovala, že chce v ČR zůstat, protože zde má svou rodinu, je po operaci srdce a pravidelně užívá léky, a má obavu o svůj život z důvodu výhrůžek věřitelů a navíc má v ČR svého manžela a dceru.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.
8. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobkyně uvedla během řízení, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi jejího původu. Žalovaný tedy vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a měl za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno.
9. Žalovaný dospěl k závěru, že u druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně nedoložila žádné nové zásadní skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že žalobkyni v případě návratu do země původu hrozí pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobkyně

neuevďla řádné nové skutečnosti, které by ji v řpřipadě návratu do vlasti bezprostředně ohrořovaly na řivotě a zdraví.

10. K námitce řalobkyně o vyhrořování ze strany věřitelů řalovaný uvedl, ře se jedná o soukromoprávní spor mezi ní a soukromými osobami, kterým, jak ona sama uvedla, dluží peníze. Z výpovědi řalobkyně ze dne 26. 9. 2025, ale vyplývá, ře ji věřitelé kontaktovali s dotazem, proč dosud neuhradila dluhy, řřičemř pokud tak neučiní, měli jí sdělit, ře její řpřipad řředají právnímu zástupci nebo dluh postoupí někomu jinému. Řalovaný v tomto neshledal řivot ohrořující situaci, naopak z výpovědi vyplývá, ře věřitelé se nejdřívě snaží s řalobkyní dohodnout, ale pokud neuspějí, naznačili jí další postup. Poznamenal, ře i v řeském prostředí v řpřipadě opakovaného nedodržení podmínek řři splácení dluhu ze strany dlužníka je obvyklé, ře věřitel požádá po opakované urgenci u dlužníka o pomoc právního zástupce ři dluh postoupí za úplatu společnosti, která se zabývá vymáháním nedobytných pohledávek. Doplnil, ře ohledně dlužné částky řalobkyně neuvedla řádné bliřší informace, ze kterých by bylo patrné, ře v řpřipadě návratu do vlasti by ji tamější bezpečnostní složky a úřady, pokud by se dostala do řivot ohrořující situace, neposkytly adekvátní pomoc.
11. S názorem řalobkyně, ře v řŘ žije řpřibližně 20 let a je plně integrovaná do řeské společnosti, řalovaný nesouhlasil. Řalobkyně uvedla, ře v řŘ pobývá skoro 20 let, ovšem řři poskytnutí údajů, k její již druhé řádosti o mezinárodní ochranu v řŘ, byla zapotřebí řřítomnost tlumočníka vietnamského jazyka, což řalovaný shledával u osoby, která pobývá na území řŘ téměř 20 let a má za manřela občana řŘ, za minimálně zvláštní. K námitce řalobkyně, ře její nucené vycestování z řŘ do Vietnamu by mělo fatální vliv na psychiku manřela i dcery, řalovaný uvedl, ře řalobkyně nespecifikuje, v jakém smyslu by to mělo mít na ně negativní dopad, neboť řři prvním podání řádosti o mezinárodní ochranu byla s manřelem v rozvodovém řřízení, které bylo údajně odvoláno a její dospělá dcera (rok narození 1998), která je oprávněna pobývat na území řŘ na základě povolení k trvalému pobytu, je vdaná za občana řŘ. Řalobkyně nedolořila do řádosti řádné řísemné podklady, ze kterých by jednoznačně vyplývalo, ře její vycestování z řŘ by znamenalo pro manřela ři dceru řávařný problém. Ke zdravotnímu stavu řalobkyně řalovaný uvedl, ře její zdravotní stav je stabilizovaný, nelze jej tedy považovat za relevantní skutečnost z hlediska mezinárodní ochrany, neboť o trvalý pobyt na území řŘ řřiřla vlastním řřičiněním, když byla opakovaně pravomocně odsouzena. Řalovaný doplnil, ře od 1. 8. 2013 do 11. 10. 2018 byla řalobkyně řřřitelkou povolení k trvalému pobytu, který jí byl pravomocně zruřen z důvodu jejího opakovaného pravomocného odsouzení na území řŘ. Řalobkyně si musela být plně vědoma toho, ře opakované pravomocné odsouzení v řŘ a její opakované umístění do nápravného řařízení v řŘ, může mít negativní vliv na její tehdejší pobytové oprávnění, řřesto od řáchání dalšího protiprávního jednání neupustila.
12. K námitce týkající se neudělení doplňkové ochrany dle ř 14 zákona o azylu řalovaný uvedl, ře se posouzením této formy azylu zabýval s ohledem na řalobkyní uvedené důvody zcela dostatečně a rozhodnutí je v této řásti plně řřezkoumatelné.
13. Řalovaný setrval na tom, ře řalobkyně v druhé řádosti o mezinárodní ochranu neuvedla řádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl znovu meritorně zabývat. Řalovaný nevybočil z mezí ř 10a odst. 1 řřím. e) zákona o azylu, když druhou řádost řalobkyně posoudil jako nepřípustnou.
14. Uzavřel, ře sdělení řalobkyně nesvědčí o jejích azylově relevantních důvodech, ale řpříše o účelovosti podané řádosti o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Posouzení žaloby soudem

15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
16. Soud rozhodl bez jednání, jelikož žalobkyně na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovala a žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání souhlasil.
17. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
 - Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) *nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) *svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
 - Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
 - Podle § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
18. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
19. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá soudního přezkumu rozhodnutí vydaného ve věci její opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
20. K otázce soudního přezkumu rozhodnutí o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a rovněž přijatelnosti této žádosti existuje bohatá a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle této judikatury odůvodnění rozhodnutí o opakované žádosti musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr žalovaného, „1) že žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38).

21. Dále z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou „přidanou hodnotu“ a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65).
22. Soud se předně zabýval námitkou žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Při posouzení této námítky vyšel soud z ustálené judikatury správních soudů zabývajících se otázkou nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Z uvedené judikatury vyplývá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Takovouto vadou dle soudu napadené rozhodnutí netrpí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. V podrobnostech soud odkazuje na níže uvedené odůvodnění, ve kterém se zabývá přezkumem napadeného rozhodnutí na podkladě žalobkyní uplatněných žalobních bodů.
23. Pokud žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že se žalovaný nedostatečně zabýval jednotlivými důvody pro udělení azylu, nelze než konstatovat, že se jedná o námitku irelevantní. V projednávané věci žalovaný řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu, tedy z důvodu její nepřipustnosti. Žalovaný tak k meritornímu posouzení žádosti žalobkyně vůbec nepřistoupil, neboť se podle § 10a odst. 2 zákona o azylu v takových případech neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2024, č. j. 7 Azs 30/2024-26). Jakákoli argumentace směřující k tomu, že žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany, je tudíž mimoběžná. Relevantní je pouze tvrzení, že v daném případě měla být žádost posouzena věcně (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Azs 54/2023-37).
24. Stejně tak soud neshledal důvodnou námitku, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nelze žalovanému vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, jelikož ten se správně zaobíral jen těmi důvody, které žalobkyně ve své žádosti uvedla (viz níže), provedl jejich komparaci s důvody uvedenými v první žádosti, zohlednil aktuální zprávu o zemi původu (z května 2025) a posoudil azylovou relevanci žádosti ve vztahu ke kritériím přípustnosti. Neopomněl přitom zhodnotit, zda nedošlo k azylově relevantním změnám v zemi původu. Vyhověl tak požadavkům, které stanoví rozsudek sp. zn. 3 Azs 6/2011.

25. Ze žalovaným předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně ve své opakované žádosti uplatnila dva důvody, o nichž měla za to, že představují nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu, a to rodinné vazby a obavy z věřitelů ve Vietnamu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí oběma důvody zabýval a žalobkyni srozumitelně a přezkoumatelně sdělil, proč nepřistoupil k věcnému projednání její opakované žádosti.
26. Pokud jde o rodinné vazby, žalovaný v napadeném rozhodnutí předně upozornil, že rodinné důvody žalobkyně uvedla již ve své předchozí žádosti. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na rodinné situaci nic nemění to, že žalobkyně v opakované žádosti rovněž poukazuje na svého manžela. Rodinné vazby nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ani důvodem pro změnu či nové posouzení její opakované žádosti.
27. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neignoroval rodinné vazby žalobkyně ani tvrzení žalobkyně o jejich zesílení. Naopak žalovaný se tvrzeními žalobkyně zabýval a žalobkyni sdělil, proč ani jí tvrzené zesílení rodinných vazeb nemůže vést k věcnému posouzení její opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, případně k jeho změně.
28. S uvedeným hodnocením žalovaného se soud plně ztotožňuje. Rodinné vazby žalobkyně na území České republiky samy o sobě nepředstavují azylově relevantní důvod, neboť mezinárodní ochrana slouží výhradně k ochraně před pronásledováním či vážnou újmu v zemi původu, nikoli k řešení pobytových otázek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, čj. 7 Azs 347/2020-23, podle kterého „[a]ni v situaci, kdy má cizinec rodinné důvody pro setrvání na území ČR, nepředstavuje tato skutečnost důvod pro přijetí jeho žádosti k věcnému projednání. Tímto postupem přitom nejsou porušeny mezinárodněprávní závazky ČR vůči soukromému a rodinnému životu cizince zaručené čl. 8 EÚLP. Jak vyplývá z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, pobyt cizince na území je třeba řešit v režimu zákona o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu cizinců, kteří pozbyli pobytové oprávnění, jak se stalo žalobci v nyní posuzovaném případě (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, č. 18/2003 Sb. NSS, a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016 - 59).“.
29. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že se obává jednání svých věřitelů, žalovaný v napadeném rozhodnutí podotkl, že žalobkyně o existenci svých dluhů v předchozím řízení vůbec nehovořila. Dále konstatoval, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se v případě obtíží na příslušné státní orgány a domáhat se ochrany svých práv i vlastní osoby. Mezinárodní ochranu lze poskytnout teprve tehdy, pokud by stát původu ochranu odmítl poskytnout, případně by ji poskytoval v nedostatečné míře. Žalobkyně však netvrdila, že by se na vietnamské orgány o pomoc obrátila, ani že by jí byla ochrana odepřena. Za této situace žalovaný dospěl k závěru, že obavy žalobkyně z jednání věřitelů nepředstavují důvod pro udělení mezinárodní ochrany a nemohou být ani důvodem pro změnu či nové posouzení její opakované žádosti.
30. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že se žalovaný tvrzeným důvodem, spočívajícím v obavách žalobkyně z jednání věřitelů, v napadeném rozhodnutí řádně zabýval a své závěry přesvědčivě odůvodnil. S tímto vypořádáním se soud plně ztotožňuje. Samotná obava z jednání věřitelů nepředstavuje azylově relevantní důvod ani novou skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu. Žalobkyně neuvedla žádné bližší okolnosti týkající se výše či povahy svého dluhu a jednání věřitelů, které popsala v průběhu řízení o její žádosti,

představuje standardní postup věřitelů při vymáhání pohledávek. Nevyplývá z něj nic, co by nasvědčovalo tomu, že by v případě návratu do Vietnamu tamní orgány odmítly žalobkyni poskytnout ochranu nebo ji poskytovaly v nedostatečné míře. Žalobkyně ostatně tuto část rozhodnutí žalovaného v žalobě nijak konkrétně nezpochybňovala, ani netvrdila, že by se v zemi své státní příslušnosti domáhala ochrany u příslušných orgánů.

31. Konečně nelze přisvědčit ani tvrzení žalobkyně, podle kterého žalovaný pochybil, když žalobkyni neudělil humanitární azyl. Je-li totiž žádost shledána nepřipustnou, možnosti udělení konkrétních forem mezinárodní ochrany se neposuzují. Tato otázka tak zásadně nemůže být ani předmětem soudního přezkumu.
32. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu platí, že žalovaný může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou žádost jako přípustnou. Podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, „[p]ři rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitého právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). (...) Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“.
33. V projednávaném případě žádné okolnosti, jež by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, nenastaly. Žalobkyně toliko zopakovala tvrzení, která uváděla již v předchozím a současném řízení (rodinné vazby, zdravotní stav, předchozí odsouzení, dluhy). Tyto skutečnosti byly žalovaným v obou řízeních řádně posouzeny a nebyl shledán žádný nový, významově odlišný prvek, který by mohl vést k dovozování výjimečných okolností podle § 11a odst. 4 zákona o azylu. Po zhodnocení všech okolností případu má soud za to, že nejde o případ zvláštního zřetele hodný. Žalovaný tak postupoval správně, pokud k takovému závěru, byť implicitně, dospěl.
34. Závěrem soud podotýká, že za řádný žalobní bod nepovažoval tvrzení žalobkyně o „porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu“. Pouhý výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu totiž neumožňuje dovodit, v čem žalovaný tato ustanovení měl konkrétně porušit. Takto formulovaná námitka nevytváří soudu žádný procesní prostor pro přezkum napadeného rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, jak vyžaduje § 75 odst. 2 s. ř. s. Totéž platí i ve vztahu k tvrzení, že napadené rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména Úmluvou o právním postavení uprchlíků, či že porušuje právo žalobkyně na život podle čl. 6 Listiny a čl. 2 Úmluvy, ani zde žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by takový závěr mohl vyplývat.

V. Závěr

35. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Protože soud rozhodl ve věci, nerozhodoval již o návrhu na žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť by to bylo bezpředmětné.
37. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. února 2026

Pavla Klusáčková v.r.
samosoudkyně